Statens helsepersonellnemnd - HPN-2013-230

Myndighet	Statens helsepersonellnemnd - Vedtak
Dato	2014-06-18
Doknr/publisert	HPN-2013-230
Stikkord	Autorisasjon som sykepleier - avtale om gjensidig godkjenning. Omgjort. Helsepersonelloven § 48.
Sammendrag	Klageren har utdanning som sykepleier fra Sverige. Hans svenske autorisasjon ble tilbakekalt som følge av tyveri av narkotiske legemidler fra arbeidsgiver. Klageren hadde fått tilbake autorisasjonen av svenske myndigheter, og han fylte vilkårene for norsk autorisasjon på grunnlag av Nordisk overenskomst. Nemnda fant ikke at det forelå grunnlag for å nekte ham norsk autorisasjon. Det ble blant annet vektlagt at klageren for svenske tilsynsmyndigheter hadde fremlagt negative analyseresultater fra rusmiddeltesting over et tidsrom på mer enn to år og dokumentasjon på gjennomført behandling hos lege. Av betydning var det også at den vurderingen svenske tilsynsmyndigheter hadde foretatt syntes å ligge tett opp til de krav som gjelder i Norge for å få ny autorisasjon etter tidligere tilbakekall.
Saksgang	Saksnummer: 13/230
Parter	Klager: Født 1961.
Forfatter	Hans Hugo Kristoffersen, Anne Marie Due, Marte Kvittum Tangen, Øystein Kilander, Ingunn Skre, Atle Larsen.

Saken gjelder: Klage over Statens autorisasjonskontor for helsepersonells vedtak av 16. juli 2013 om avslag på søknad om autorisasjon som sykepleier, jf. lov av 2. juli 1999 nr. 64 om helsepersonell m.v. (helsepersonelloven) § 48.

Statens helsepersonellnemnd behandlet klagen i nemndmøte 18. juni 2014 og traff enstemmig følgende

VEDTAK:

Statens autorisasjonskontor for helsepersonells vedtak av 16. juli 2013 omgjøres.

Saksforholdet:

Klageren har utdanning som «Bachelor of Science in Nursing» fra U i T, Sverige (1998). Han fikk svensk autorisasjon («legitimation») som sykepleier den 29. juni 1998.

Klageren har dokumentert arbeid i Sverige fra 1991 til 2000. Frem til 1997 hadde han flere vikariater som «skötare» ved Sjukhuset i Z, og han arbeidet deretter som omsorgspersonale ved et familiebehandlingshjem i Z. Den 12. juni 1998 ble han ansatt som sykepleier ved sosialtjenesten i Z kommune, jf. attest av 4. januar 1999. Fra 14. januar til 4. oktober 1999 arbeidet klageren som sykepleier ved kirurgisk avdeling ved Centralsjukhuset i S, jf. attest av 28. september 2000. Fra 13. januar til 30. september 2000 arbeidet han som sykepleier ved akuttmottak, jf. utskrifter av arbeidsavtaler datert henholdsvis 8. mai og 25. september 2000.

Han søkte 28. mars 2013 Statens autorisasjonskontor for helsepersonell (SAK) om norsk autorisasjon som sykepleier. Ved henvendelse til Socialstyrelsen i Sverige fikk SAK opplyst at klageren på det tidspunktet han søkte om norsk autorisasjon ikke hadde svensk autorisasjon som sykepleier. Ved e-post av 13. mai 2013 informerte Socialstyrelsen om at Hälso- och sjukvårdens ansvarsnämnd (HSAN) ved avgjørelse av 5. april 2013 hadde innvilget klageren ny autorisasjon som sykepleier. SAK fikk deretter tilsendt HSANs avgjørelse. Det fremgår av avgjørelsen at klageren 25. april 2002 hadde fått sin autorisasjon som sykepleier tilbakekalt på grunn av tyveri av legemidler klassifisert som narkotika fra sin daværende arbeidsgiver. Klageren hadde søkt om ny autorisasjon også i 2004 og 2006, men fått avslag fordi han ikke hadde dokumentert rusfrihet over tilstrekkelig lang tid. I avgjørelsen av 5. april 2013 vektlegger HSAN blant annet negative analyseresultater fra rusmiddeltesting tatt i tidsrommet fra 15. juni 2010 til 14. september 2012, samt uttalelse av 26. november 2011 fra klagerens behandlende lege, A ved Y S.

I vedtak av 16. juli 2013 avslo SAK klagerens søknad om norsk autorisasjon som sykepleier, med den begrunnelse at han var uegnet for yrket som følge av fare for gjentakelse av tyveri av legemidler, jf. helsepersonelloven § 48 annet ledd bokstav d jf. § 53 annet ledd jf. § 57. SAK kom på dette grunnlag til at Overenskomst om felles nordisk arbeidsmarked for visse yrkesgrupper innen helsevesenet og for veterinærer (Nordisk overenskomst) ikke kom til anvendelse, jf. artikkel 17 annet ledd. Klageren fikk imidlertid innvilget lisens som sykepleier på vilkår, jf. helsepersonelloven § 49.

Lisens ble gitt på følgende vilkår:

1. SAK krever at du informerer din arbeidsgiver om forholdene som lå til grunn for ditt tidligere tilbakekall. SAK ber også om at arbeidsgiveren bekrefter overfor SAK at denne informasjonen er mottatt og at de er kjent med vilkårene for din lisens.
2. Arbeidsgiver forplikter seg til å melde fra til SAK ved uregelmessigheter i yrkesutøvelsen.
3. Dersom du får et nytt arbeid innenfor lisensperioden, krever SAK at du informerer den nye arbeidsgiveren, på tilsvarende måte som ovenfor bekreftet til SAK.

Vedtaket ble påklaget ved brev av 3. august 2013. Vedlagt klagen fulgte uttalelse av 28. februar 2013 fra Socialstyrelsen. SAK kom til at det ikke fremkom nye opplysninger i klagen som ga grunn til å endre tidligere vedtak. Saken ble 12. oktober 2013 oversendt til Statens helsepersonellnemnd for klagebehandling.

I telefonsamtale 23. mai 2014 med nemndas sekretariat har klageren opplyst at han i det tidsrommet han var uten svensk autorisasjon som sykepleier deltok på ulike arbeidsmarkedstiltak. På det tidspunktet han fikk ny svensk autorisasjon tok han kurs som CNC-operatør. Fra 2. juni og frem til august 2014 har han et sommervikariat som sykepleier ved R V.

Statens autorisasjonskontor for helsepersonell legger til grunn at klageren har dokumentert rusfrihet i mer enn to år. Dette er i samsvar med kravene i Statens helsetilsyns rundskriv IK-1/2009. Tilliten til klageren som sykepleier er imidlertid per i dag ikke gjenopprettet. I yrket som sykepleier er det stor tilgang til vanedannende

legemidler, og det er nødvendig at en fremtidig arbeidsgiver både kjenner til at klagerens autorisasjon i Sverige har vært tilbakekalt og grunnlaget for tilbakekallet. På denne måten kan arbeidsgiver treffe nødvendige forholdsregler inntil tilliten igjen kan anses gjenopprettet. I tillegg bemerker SAK at klageren nå har hatt et langt fravær fra yrket som sykepleier.

Klageren oppfyller ikke vilkårene for å få autorisasjon, men innvilges lisens med en varighet på to år, jf. helsepersonelloven § 49.

SAK viser også til at klageren søkte om norsk autorisasjon som sykepleier uten å opplyse om at han i 2002 hadde fått sin svenske autorisasjon tilbakekalt som følge av tyveri av legemidler fra sin daværende arbeidsgiver, og om sitt misbruk av rusmidler. Han opplyste heller ikke om at han fremdeles var uten svensk autorisasjon. Vedlagt søknaden fulgte derimot en kopi av autorisasjonsdokumentet fra 1998.

I oversendelsen til nemnda bemerker SAK at avslag på søknad om autorisasjon i Norge ikke er å anse som straff. Det kan heller ikke være avgjørende for hvilke opplysninger som gis i en søknad om autorisasjon, hvordan søknadsskjemaet er utformet.

Klageren opplever avslaget som krenkende og mener det er avgjort på uriktig faktisk grunnlag.

Han mener det ikke er mulig å få arbeid som sykepleier i Norge med lisens på slike vilkår som fastsatt av SAK. Bakgrunnen for at han i 2002 fikk sin autorisasjon tilbakekalt, var at han i 2000 stjal et narkotisk preparat (34 ml) fra sin daværende arbeidsgiver. Han ble dømt for forholdet og har sonet sin straff, men opplever avgjørelsen fra SAK som et yrkesforbud og fortsatt straff. I løpet av de tretten årene som har gått siden den aktuelle hendelsen, har han utviklet seg som person og lært av sine feil. Han forsøker nå å gå videre i livet og ønsker å komme tilbake i arbeid som sykepleier. Ved HSANs avgjørelse av 5. april 2013 har han fått tilbake autorisasjon som sykepleier uten begrensninger, og han må derfor gis tilsvarende rett i Norge. Han kan om ønskelig fremskaffe flere analysesvar fra rusmiddeltesting tatt så sent som 11. april 2013.

Klageren vedla kopi av autorisasjonsdokumentet fra 1998 for å vise at han tidligere har hatt norsk autorisasjon som sykepleier. Det fremgår ikke av søknadsskjemaet at det skal gis opplysninger om et eventuelt tilbakekall av søkerens autorisasjon i hjemlandet, og det er heller ingen rubrikk for «tilleggsopplysninger». Dette er grunnen til at klageren ikke opplyste SAK om at hans svenske autorisasjon ble tilbakekalt i 2002.

Før klageren søkte om norsk autorisasjon som sykepleier, hadde han mottatt brev av 28. februar 2013 fra Socialstyrelsen, hvor det fremgikk at det etter deres vurdering forelå grunnlag for å gi klageren ny autorisasjon som sykepleier. Han oppfattet brevet slik at det kun gjensto formaliteter før ny autorisasjon ville bli innvilget. Det var på denne bakgrunn han søkte om norsk autorisasjon før han fikk innvilget autorisasjon i Sverige.

Statens helsepersonellnemnds vurdering:

Nemnda har vurdert om klageren har rett til autorisasjon som sykepleier etter helsepersonelloven § 48.

Etter helsepersonelloven § 48 tredje ledd bokstav b har klageren rett til autorisasjon som sykepleier dersom han har utenlandsk eksamen som er anerkjent etter avtale om gjensidig godkjenning etter § 52.

Klageren har utdanning som sykepleier fra U i T, Sverige, jf.eksamensbevis av 5. juni 1998. Ved HSANs avgjørelse av 5. april 2013 fikk han tilbake svensk autorisasjon som sykepleier uten begrensninger etter tidligere tilbakekall. Klageren har således offentlig autorisasjon som sykepleier i Sverige, og han oppfyller vilkårene i Nordisk overenskomst artikkel 2 første ledd jf. artikkel 3 første ledd for å få rett til tilsvarende godkjenning i Norge.

Etter Nordisk overenskomst artikkel 17 første og annet ledd skal slik godkjenning gis, med mindre det foreligger omstendigheter som kan medføre tilbakekall av denne. Nemnda kan ikke se at det foreligger slike omstendigheter i saken. Klageren fikk i 2013 tilbake svensk autorisasjon som sykepleier uten begrensninger. De forholdene som lå til grunn for tilbakekallet i 2002 ligger mer enn 13 år tilbake i tid. Klageren har etter dette sonet dom for forholdet, fremlagt negative analyseresultater fra rusmiddeltesting tatt over et tidsrom på mer enn to år, gått til konsultasjoner hos lege A ved Y S, tatt nytt førerkort og deltatt i ulike arbeidsmarkedstiltak. Av betydning for nemndas vurdering har det også vært at den vurderingen svenske tilsynsmyndigheter har foretatt, synes å ligge tett opp til de krav som gjelder i Norge for å få ny autorisasjon etter tidligere tilbakekall, herunder at svenske tilsynsmyndigheter både i 2004 og 2006 vurderte at klageren ikke oppfylte vilkårene for å få ny autorisasjon. Klageren arbeider nå i et sommervikariat som sykepleier i Sverige. Nemnda kan på denne bakgrunn ikke se at det i dag foreligger omstendigheter som kan medføre tilbakekall av hans autorisasjon.

Nemnda har etter dette kommet til at klageren har rett til autorisasjon som sykepleier, jf. helsepersonelloven § 48 tredje ledd bokstav b jf. Nordisk overenskomst artikkel 2 første ledd jf. artikkel 3 første ledd jf. artikkel 17 første og annet ledd.

Nemnda vil for øvrig bemerke at klageren i forbindelse med sin søknad om norsk autorisasjon som sykepleier, burde ha opplyst om at han på dette tidspunktet var uten svensk autorisasjon. Dette er imidlertid uten betydning for resultatet i saken.

*

Statens autorisasjonskontor for helsepersonells vedtak av 16. juli 2013 er endret til gunst for klageren. Etter forvaltningsloven § 36 skal klageren tilkjennes dekning for vesentlige kostnader som har vært nødvendig for å få endret vedtaket, med mindre endringen skyldes klagerens eget forhold eller forhold utenfor klagerens og forvaltningens kontroll, eller andre særlige forhold taler mot det. Søknad om dekning av slike kostnader må fremsettes overfor Statens helsepersonellnemnd senest tre uker etter at melding om vedtaket har kommet frem. Alle kostnader det søkes dekning for, må dokumenteres. Ovenstående innebærer ikke at det er tatt stilling til om vilkårene for dekning av sakskostnader etter forvaltningsloven § 36 er oppfylt i saken.